

Arrest

nr. 129 262 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Khamavyurt (Tsjetsjenië). Samen met uw vrouw, M. Z. (...) (O.V. (...)), diende u op 6 juni 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U haalde hierbij aan dat u uw land van herkomst was ontvlucht, omdat u vervolging vreesde vanwege de Russische autoriteiten omwille van een klacht die bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd ingediend naar aanleiding van de dood van uw vader, die in 2008 omwille van zijn activiteiten door een agent van de

Russische Veiligheidsdienst (FSB) zou zijn aangereden. Op 7 februari 2014 werd door het Commissariaat-generaal in het kader de eerste asielaanvraag van u en uw vrouw een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Jullie dienden hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd dienden u en uw vrouw ten slotte een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 19 juni 2014. Uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet. Zo verklaart u dat uw problemen nog steeds actueel zijn. Van uw voormalige burens vernam u immers dat de politie regelmatig naar jullie informeert in uw woonplaats bij jullie voormalige burens en de voormalige huurders van jullie huis in Khamav yurt. Van een vriend van uw vader die jullie destijds geholpen had om te vluchten vernam u dat niet medewerkers van het EHRM destijds naar u thuis waren gekomen waar u een uur met hen had gesproken, zoals u dit naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag had verklaard, maar dit medewerkers van de mensenrechtenorganisatie 'Memorial' waren.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een fax van een brief met bijhorende kopie van de identiteitskaart van een ver familielid woonachtig te Frankrijk waarin zij de activiteiten van uw vader, het feit dat hij door de FSB vermoord werd, en jullie in dit verband gevaar lopen, bevestigt; een fax van een brief met bijhorende kopie van de identiteitskaart van uw tante die in Oostenrijk verblijft waarin zij jullie verklaringen bevestigt en stelt dat haar in verband met de dood van haar broer (uw vader) in Oostenrijk het Vluchtelingenstatuut werd toegekend; en een enveloppe met vermelding van de naam van uw moeder en haar gekozen woonplaats in België.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. Zo verklaart u dat uw problemen nog steeds actueel zijn. Van uw voormalige burens vernam u immers dat de politie regelmatig naar jullie informeert in uw woonplaats bij jullie voormalige burens en de voormalige huurders van jullie huis in Khamav yurt. Van een vriend van uw vader die jullie destijds geholpen had om te vluchten vernam u dat niet medewerkers van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) destijds naar u thuis waren gekomen waar u een uur met hen had gesproken, zoals u dit naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag had verklaard, maar dit medewerkers van de mensenrechtenorganisatie 'Memorial' waren (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15).

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. In hoofdzaak werd vastgesteld dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde en u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de kernaspecten van uw asielrelaas, en u er evenmin in slaagde belangrijke bewijsstukken neer te leggen ter staving van uw asielrelaas, hoewel deze redelijkerwijze van u konden worden verwacht. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebben uiteengezet (supra), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzig hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Aangaande uw verklaring dat u van een vriend van uw vader die jullie destijds geholpen had om te vluchten vernomen had dat niet medewerkers van het EHRM destijds naar u thuis waren gekomen waar u een uur met hen had gesproken, zoals u dit naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag had verklaard (CGVS 1e AA, p.3-5, 12), maar dit medewerkers van de mensenrechtenorganisatie 'Memorial' waren (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15), zij opgemerkt dat u dit reeds aanhaalde naar aanleiding van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tijdens uw eerste asielaanvraag en hier in dit kader geen geloof aan werd gehecht. Hoewel u naar aanleiding van uw beroep nog verklaarde dat omwille van taal/vertaalproblemen verkeerdelijk werd begrepen dat er een klacht werd ingediend bij het EHRM in de plaats van Memorial, verklaart u nu dan weer dat u, omwille van onwetendheid, toch zelf zou hebben verklaard dat het medewerkers van het EHRM betrof (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15). Hoe dan ook is het geenszins aannemelijk is dat u ten tijde van uw vorige aanvraag niet de hoogte zou zijn geweest van het feit dat u destijds medewerkers van Memorial sprak en niet van het EHRM, aangezien dit betrekking heeft op de kern van uw asielrelaas. Uit uw verklaringen naar aanleiding van uw vorige aanvraag blijkt immers dat de klacht die bij het EHRM zou zijn ingediend en het gesprek dat hierop volgde net de aanleiding vormde van de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Kort nadat u met enkele van hun medewerkers had gesproken in februari 2013 werd u immers door de autoriteiten opgepakt die eisten dat de klacht zou worden ingetrokken. Nadien werd ook uw broer door diezelfde autoriteiten meegenomen (CGVS 1e AA, p.3-5, 12). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel verder ondermijnd.

Aangaande de fax van een brief met bijhorende kopie van de identiteitskaart van een ver familielid woonachtig te Frankrijk waarin zij de activiteiten van uw vader, het feit dat hij door de FSB vermoord werd, en jullie in dit verband gevaar lopen, bevestigt, en de fax van een brief met bijhorende kopie van de identiteitskaart van uw tante die in Oostenrijk verblijft waarin zij jullie verklaringen bevestigt en stelt dat zij in verband met de dood van haar broer (uw vader) in Oostenrijk het Vluchtelingenstatuut werd toegekend, zij opgemerkt dat deze stukken geen objectieve bewijswaarde leveren van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, aangezien zij uitgaan van privépersonen. Waar uw tante in haar brief schrijft dat zij in verband met de dood van haar broer (uw vader) in Oostenrijk het Vluchtelingenstatuut werd toegekend, zij opgemerkt dat u verder geen enkel begin van bewijs neerlegt van de elementen die uw tante tijdens haar asielaanvraag in Oostenrijk zou hebben aangehaald, noch op basis van welke elementen haar er het Vluchtelingenstatuut zou zijn toegekend.

De enveloppe met vermelding van de naam van uw moeder en haar gekozen woonplaats in België die u nog ter staving van uw huidige asielaanvraag neerlegde betreft een lege enveloppe en voegt verder niets toe ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Gelet op voorgaande, brengt u evenmin nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, noch beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Daar uw moeder, M. Z. (...) (O.V. (...)), uw broer M. R. (...) (O.V. (...)), en uw zus, M. D. (...) (O.V. (...)), hun asielrelaas naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag volledig baseren op dat van u, kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van hun tweede asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel

geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Khamavyurt (Dagestan). Samen met uw man, M. R. (...) (O.V. (...)), diende u op 6 juni 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Jullie haalden hierbij aan dat jullie land van herkomst waren ontvlucht, omdat jullie vervolging vreesden vanwege de Russische autoriteiten omwille van een klacht die bij het Europees Hof werd ingediend naar aanleiding van de dood van uw schoonvader, die in 2008 omwille van zijn activiteiten door een agent van de Russische Veiligheidsdienst (FSB) moedwillig zou zijn aangereden. Op 7 februari 2014 werd door het Commissariaat-generaal in het kader de eerste asielaanvraag van u en uw man een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat jullie asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Jullie dienden hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd dienden u en uw man ten slotte een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 19 juni 2014. Jullie huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die jullie naar aanleiding van jullie vorige asielaanvraag uiteen hebben gezet. Zo verklaren jullie dat jullie problemen nog steeds actueel zijn. Van jullie voormalige burens vernamen jullie immers dat de politie regelmatig naar jullie informeert in jullie woonplaats bij jullie voormalige burens en de voormalige huurders van jullie huis in Khamavyurt.

B. Motivering

U baseert uw huidige asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man, M. R. (...) (O.V. (...)). In het kader van de door hem ingediende tweede asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. Zo verklaart u dat uw problemen nog steeds actueel zijn. Van uw voormalige burens vernam u immers dat de politie regelmatig naar jullie informeert in uw woonplaats bij jullie voormalige burens en de voormalige huurders van jullie huis in Khamavyurt. Van

een vriend van uw vader die jullie destijds geholpen had om te vluchten vernam u dat niet medewerkers van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) destijds naar u thuis waren gekomen waar u een uur met hen had gesproken, zoals u dit naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag had verklaard, maar dit medewerkers van de mensenrechtenorganisatie 'Memorial' waren (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15).

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. In hoofdzaak werd vastgesteld dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde en u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de kernaspecten van uw asielrelaas, en u er evenmin in slaagde belangrijke bewijsstukken neer te leggen ter staving van uw asielrelaas, hoewel deze redelijkerwijze van u konden worden verwacht. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebben uiteengezet (supra), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Aangaande uw verklaring dat u van een vriend van uw vader die jullie destijds geholpen had om te vluchten vernomen had dat niet medewerkers van het EHRM destijds naar u thuis waren gekomen waar u een uur met hen had gesproken, zoals u dit naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag had verklaard (CGVS 1e AA, p.3-5, 12), maar dit medewerkers van de mensenrechtenorganisatie 'Memorial' waren (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15), zij opgemerkt dat u dit reeds aanhaalde naar aanleiding van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tijdens uw eerste asielaanvraag en hier in dit kader geen geloof aan werd gehecht. Hoewel u naar aanleiding van uw beroep nog verklaarde dat omwille van taal/vertaalproblemen verkeerdelijk werd begrepen dat er een klacht werd ingediend bij het EHRM in de plaats van Memorial, verklaart u nu dan weer dat u, omwille van onwetendheid, toch zelf zou hebben verklaard dat het medewerkers van het EHRM betrof (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15). Hoe dan ook is het geenszins aannemelijk is dat u ten tijde van uw vorige aanvraag niet de hoogte zou zijn geweest van het feit dat u destijds medewerkers van Memorial sprak en niet van het EHRM, aangezien dit betrekking heeft op de kern van uw asielrelaas. Uit uw verklaringen naar aanleiding van uw vorige aanvraag blijkt immers dat de klacht die bij het EHRM zou zijn ingediend en het gesprek dat hierop volgde net de aanleiding vormde van de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Kort nadat u met enkele van hun medewerkers had gesproken in februari 2013 werd u immers door de autoriteiten opgepakt die eisten dat de klacht zou worden ingetrokken. Nadien werd ook uw broer door diezelfde autoriteiten meegenomen (CGVS 1e AA, p.3-5, 12). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel verder ondermijnd.

Aangaande de fax van een brief met bijhorende kopie van de identiteitskaart van een ver familielid woonachtig te Frankrijk waarin zij de activiteiten van uw vader, het feit dat hij door de FSB vermoord werd, en jullie in dit verband gevaar lopen, bevestigt, en de fax van een brief met bijhorende kopie van de identiteitskaart van uw tante die in Oostenrijk verblijft waarin zij jullie verklaringen bevestigt en stelt dat zij in verband met de dood van haar broer (uw vader) in Oostenrijk het Vluchtelingenstatuut werd toegekend, zij opgemerkt dat deze stukken geen objectieve bewijswaarde leveren van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, aangezien zij uitgaan van privépersonen. Waar uw tante in haar brief schrijft dat zij in verband met de dood van haar broer (uw vader) in Oostenrijk het Vluchtelingenstatuut werd toegekend, zij opgemerkt dat u verder geen enkel begin van bewijs neerlegt van de elementen die uw tante tijdens haar asielaanvraag in Oostenrijk zou hebben aangehaald, noch op basis van welke elementen haar er het Vluchtelingenstatuut zou zijn toegekend.

De enveloppe met vermelding van de naam van uw moeder en haar gekozen woonplaats in België die u nog ter staving van uw huidige asielaanvraag neerlegde betreft een lege enveloppe en voegt verder niets toe ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Gelet op voorgaande, brengt u evenmin nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, noch beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Daar uw moeder, M. Z. (...) (O.V. (...)), uw broer M. R. (...) (O.V. (...)), en uw zus, M. D. (...) (O.V. (...)), hun asielrelaas naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag volledig baseren op dat van u, kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van hun tweede asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 57/6/2 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij voeren aan dat de voorgelegde fax met bijhorende kopie van de identiteitskaart van de tante van eerste verzoeker, die om dezelfde redenen werd erkend als vluchteling in Oostenrijk, waarin beide familieleden verzoekers' relaas bevestigen, niet kon worden afgewezen louter om de reden dat deze verklaring een gesolliciteerd stuk betreft. Zij voeren aan dat bij de Oostenrijkse autoriteiten eenvoudig kon worden gecontroleerd of de tante van eerste verzoeker om dezelfde reden werd erkend. De verklaring van zijn tante kon dan ook niet worden afgedaan enkel omdat dit stuk gesolliciteerd werd.

Verder voeren verzoekers aan dat de bevoegdheid van artikel 57/6/2 beperkt is tot het vaststellen of een element nieuw is en niet toestaat dat deze elementen in deze procedurestand reeds aan een beoordeling ten gronde worden onderworpen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag hebben uiteengezet. Zoals de verwerende partij in haar nota opmerkt, werd het beroep tegen hun eerste aanvraag door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 124 903 van 27 mei 2014. Meer bepaald werd geoordeeld als volgt:

“2.2.5.1. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat zij aan alle voorwaarden voldoen om als vluchteling te worden erkend en zij benadrukken in hun verzoekschrift verschillende keren dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Immers, wanneer zij dienen terug te keren naar “Tsjetsjenië”, vrezen zij dat zij dadelijk zullen worden gearresteerd/gefolterd/mishandeld. Het mag dan ook duidelijk zijn dat hun leven er in gevaar is en dat hun veiligheid er niet kan worden gegarandeerd, aldus verzoekende partijen. Verzoekende partijen hameren er in hun verzoekschrift verschillende keren op dat de grond van de zaak niet werd onderzocht door verwerende partij en dat verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken wat de gevolgen voor hen zijn indien zij dienen terug te keren naar “Tsjetsjenië”.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissingen rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partijen bijgebrachte elementen en documenten, doch dat zij tot de conclusie is gekomen dat aan de verkondigde asielproblematiek geen geloof kan worden gehecht. Het verwijt dat hun voorgehouden vrees voor vervolging niet zou zijn onderzocht door verwerende partij, is dan ook niet terecht (zie ook punt 2.2.14). Waar verzoekende partijen verschillende keren onderstrepen dat zij wel degelijk vervolging/ernstige schade vrezen indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst, wijst de Raad erop dat uit onderhavig arrest blijkt dat verzoekende partijen er niet in slagen de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

2.2.6.1. Verzoekende partijen gaan niet akkoord met de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de moeder, zus en broer van eerste verzoekende partij en zij wijzen erop dat het beroep dat tegen deze beslissingen werd aangetekend, momenteel nog lopende is. Verzoekende partijen wensen er de aandacht op te vestigen dat hun asielaanvraag gebaseerd is op dezelfde feiten en dat de hele familie een doelwit vormt. Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om slechts twee van de vijf leden van deze familie te horen. Indien verwerende partij alle leden van het gezin had gehoord, “had duidelijk gebleken dat verzoekers geenszins een gebrek aan interesse of vage verklaringen kan verweten worden”, aldus verzoekende partijen. Verzoekende partijen vinden dat, indien verwerende partij werkelijk een duidelijk beeld van hun gegronde vrees had willen kennen, zij de hele familie hadden moeten horen. Verzoekende partijen wensen tevens te bekritisieren dat verwerende partij, hoewel de familieleden van verzoekende partijen in beroep zijn gegaan tegen de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, amper 23 dagen na het interview een weigeringsbeslissing nam. Zij wijzen erop dat, indien de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken vernietigd worden, de asielaanvragen van alle leden van de familie samen dienen te worden behandeld. Verzoekende partijen vragen zich af in hoeverre men nog kan spreken van een zorgvuldig en correct onderzoek, nu zij reeds een negatieve beslissing mochten ontvangen.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet kunnen aanvaarden dat de weigeringsbeslissingen in hunnen hoofde werden genomen terwijl het beroep tegen de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten inzake de familieleden van eerste verzoekende partij, nog lopende was. Verzoekende partijen vinden dat de asielaanvragen van alle familieleden samen dienen te worden behandeld, hetgeen ertoe zou hebben geleid dat eerste verzoekende partij geen vaagheden/desinteresse zou kunnen worden verweten. De Raad wijst verzoekende partijen er echter op dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit het administratief dossier, waaronder de gehoorverslagen, blijkt dat verzoekende partijen de kans kregen om hun asielproblematiek op een uitgebreide manier uiteen te zetten. Zoals reeds gesteld kan uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat verwerende partij met deze verklaringen en met de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten rekening heeft gehouden bij het nemen van haar beslissingen, doch dat zij tot de vaststelling is gekomen dat aan de door verzoekende partijen

voorgehouden asielproblematiek geen geloof kan worden gehecht. Het argument dat de vastgestelde onwetendheden, vaagheden en incoherenties zouden kunnen worden goedgepraat aan de hand van de verklaringen van familieleden van eerste verzoekende partij, die een duidelijker beeld zouden kunnen scheppen van de voorgehouden asielproblematiek, betreft een argument dat, gelet op het feit dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht en het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij de asielaanvraag van verzoekende partijen ook effectief op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht (zie ook punt 2.2.14.), in geen geval door de Raad kan worden aanvaard. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in het verzoekschrift niet specificeren welke concrete elementen door de familieleden zouden kunnen worden bijgebracht die een ander licht werpen op het voorgehouden asielrelaas waardoor een andersluidende beslissing zou dienen te worden genomen.

2.2.7.1. Betreft de vaststelling dat eerste verzoekende partij uiterst vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de klacht bij het EHRM, merken verzoekende partijen op dat zij geïnterviewd werden in het Russisch, terwijl hun moedertaal Tsjetsjeens is. Zij lichten toe dat zij een gesprek kunnen voeren in het Russisch, doch dat dit niet voldoende is om een strenge juridische procedure (zoals het interview is) vlekkeloos te doorlopen. Verzoekende partijen stellen dat door dit communicatieprobleem, verkeerdelijk verondersteld werd dat er een klacht werd neergelegd bij het EHRM. Dit is echter geenszins het geval. Verzoekende partijen verduidelijken dat zij werden gecontacteerd door leden van de mensenrechtenorganisatie "Memorial" (<http://nl.wikipedia.org/wiki/Memorial>) en dus niet door medewerkers van het EHRM.

Verder zijn verzoekende partijen de mening toegedaan dat er geenszins sprake is van het feit dat eerste verzoekende partij onvoldoende informatie kon geven, waarbij zij erop wensen te wijzen dat eerste verzoekende partij steeds eensluidende en coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de klacht bij de mensenrechtenorganisatie. Verzoekende partijen onderstrepen dat eerste verzoekende partij heeft verklaard dat het Y. was die de mensenrechtenorganisatie contacteerde, dat zij en haar familie hem vertrouwden en dat, indien verzoekende partijen en hun familie teveel zouden weten, zij een doelwit zouden vormen. Het is volgens verzoekende partijen dan ook onredelijk van verwerende partij om uitgebreide verklaringen van eerste verzoekende partij te verwachten, zij heeft de klacht immers niet ingediend. Verzoekende partijen geven eveneens aan dat de leden van Memorial zonder op voorhand te verwittigen op bezoek kwamen, waardoor eerste verzoekende partij op het werk was en dat de leden van Memorial een gesprek voerden met de moeder van eerste verzoekende partij. Uit dit gesprek bleek reeds zeer duidelijk dat zij overtuigd waren om de zaak te onderzoeken. Tot slot voeren verzoekende partijen ter vergoelijking aan dat eerste verzoekende partij amper 18 jaar was toen haar vader vermoord werd. Het is bijgevolg niet ondenkbaar dat zij niet over alles op de hoogte werd gebracht door haar moeder. Verzoekende partijen concluderen dat hieruit wederom blijkt dat hun dossier onzorgvuldig werd behandeld en zij wijzen er nogmaals op dat, indien verwerende partij alle leden van het gezin had ondervraagd, zij een coherent, eensluidend en duidelijk asielrelaas had bekomen. Verzoekende partijen duiden er tenslotte nog op dat zij Memorial hebben gecontacteerd teneinde meer informatie te kunnen krijgen. Zij behouden zich dan ook het recht voor bijkomende stukken neer te leggen, van zodra deze in hun bezit zijn.

2.2.7.2. Aangaande de uitleg van verzoekende partijen dat zij in het Russisch werden gehoord op het Commissariaat-generaal, terwijl hun moedertaal Tsjetsjeens is en dat hierdoor verkeerdelijk werd begrepen dat er een klacht werd ingediend bij het EHRM – in werkelijkheid zou een klacht zijn ingediend bij de mensenrechtenorganisatie Memorial – stelt de Raad vast dat de door verzoekende partijen aangehaalde taal/vertaalproblemen geen steun vinden in de gehoorverslagen. Zo heeft eerste verzoekende partij duidelijk aangegeven dat zij de tolk goed begrijpt en dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen (administratief dossier, stuk 5, p. 1) en heeft zij op het einde van het gehoor aangegeven dat zij alle vragen goed heeft begrepen (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Eerste verzoekende partij noch haar raadsman hebben aan het einde van het gehoor gewag gemaakt van enige problemen met de Russische tolk (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Uit het gehoorverslag blijkt evenmin dat er zich in die zin problemen hebben voorgedaan. De Raad stelt eveneens vast dat eerste verzoekende partij de verklaringen die zij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, die haar achteraf nog in het Russisch werden voorgelezen, voor goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 5: vragenlijst CGVS, p. 4). Voor wat betreft tweede verzoekende partij, gelden dezelfde vaststellingen (zie administratief dossier, stuk 5, p. 1 en 5 en administratief dossier, stuk 10: vragenlijst CGVS, p. 4). Voorts stelt de Raad vast dat uit de bewoordingen van het gehoorverslag duidelijk kan worden afgeleid dat wel degelijk gesproken wordt over het EHRM en niet over de mensenrechtenorganisatie Memorial. Zo heeft eerste verzoekende partij het bijvoorbeeld over een "zaak" ("de zaak bij europees hof, ze wisten het", administratief dossier, stuk 5, p. 12). De Raad ziet overigens niet in hoe de begrippen "Europees Hof", "Memorial" en "mensenrechtenorganisatie" verkeerd zouden zijn begrepen/vertaald tijdens het gehoor. Verzoekende partijen verschaffen ook geen enkele toelichting in die zin. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat verzoekende partijen niet

aannemelijk kunnen maken dat zij nooit zouden hebben bedoeld/gezegd dat er een klacht werd ingediend bij het EHRM, maar dat er (slechts) een klacht zou zijn ingediend bij de mensenrechtenorganisatie Memorial. Hoe dan ook vormt deze uitleg geen verschoningsgrond voor de onwetendheid in hoofde van eerste verzoekende partij en het feit dat zij zich omtrent het kernaspect van haar asielrelaas niet terdege heeft ingelicht. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat beide verzoekende partijen, zoals blijkt uit de door hen ondertekende bijlage 26 (administratief dossier, stuk 12), hebben verzocht de bijstand van een Russische tolk te bekomen tijdens het onderzoek van hun asielaanvraag. Verzoekende partijen trachten deze onwetendheid/het gebrek aan initiatief om zich hier verder over te informeren goed te praten door erop te wijzen dat Y. "de mensenrechtenorganisatie" heeft gecontacteerd en dat eerste verzoekende partij de klacht dus niet zelf heeft ingediend, dat zij een doelwit zouden vormen indien zij te veel zouden weten, dat eerste verzoekende partij niet zelf met "de leden van Memorial" zou hebben gesproken, zij zouden enkel een gesprek hebben gevoerd met de moeder van eerste verzoekende partij, dat uit dit gesprek zeer duidelijk bleek dat zij overtuigd waren om de zaak te onderzoeken en tenslotte dat eerste verzoekende partij amper 18 jaar was toen haar vader vermoord werd waardoor het niet ondenkbaar is dat zij niet over alles op de hoogte werd gebracht door haar moeder. De Raad is niet overtuigd door dit verweer. Immers, uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat de klacht die werd neergelegd bij het EHRM de aanleiding vormde voor hun vlucht uit hun land van herkomst. Het is naar aanleiding van deze klacht dat eerste verzoekende partij en haar broer zouden zijn meegenomen en bedreigd door de autoriteiten. Verwerende partij stelt echter vast dat eerste verzoekende partij niet precies kon zeggen wanneer Y. deze klacht zou hebben ingediend en dat zij niet kon aangeven wat de medewerkers van het EHRM zouden hebben overtuigd om de zaak te onderzoeken – eerste verzoekende partij wist niet te vertellen welke bewijsstukken Y. hen had bezorgd, zij zou dit zelfs niet aan hem hebben gevraagd en zij wist niet of deze medewerkers reeds met I. of met enige officiële instanties hadden gesproken. Verwerende partij merkt verder op dat eerste verzoekende partij niet kon zeggen welke stappen deze medewerkers nog zouden ondernemen in het onderzoek, dat eerste verzoekende partij de namen van deze personen niet kende en dat, hoewel Y. haar nog in Tsjetsjenië zou zijn komen bezoeken, zij niet bij Y. heeft geïnformeerd of hij hun contactgegevens had. Eerste verzoekende partij heeft verklaard dat zij toen simpelweg niet met Y. over de klacht bij het EHRM heeft gesproken. Ook na haar vertrek verzuimde eerste verzoekende partij en haar moeder, desnoods via tussenpersonen, Y. te contacteren om meer informatie te bekomen over de stand van zaken, hetgeen volgens verwerende partij verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen, gelet op de centrale plaats die deze klacht in hun asielrelaas inneemt. Deze quasi totale onwetendheid en het gebrek aan moeite om meer te weten te komen over het opstarten en het verdere verloop van de klacht, kan, zeker nu deze klacht de aanleiding vormde van de vlucht van verzoekende partijen uit hun land van herkomst, niet worden verschoond door het feit dat eerste verzoekende partij deze klacht niet zelf heeft ingediend noch door het feit dat eerste verzoekende partij ten tijde van het overlijden van haar vader slechts 18 jaar was, dus hoegenaamd geen infans meer. De uitleg dat eerste verzoekende partij en haar familie een doelwit zouden kunnen vormen indien zij meer te weten zouden komen over deze klacht en het verdere verloop ervan, gaat niet op, aangezien uit hun verklaringen blijkt dat eerste verzoekende partij wel degelijk gevisieerd werd door haar autoriteiten omwille van deze klacht. Er kan dan ook redelijkerwijze van haar verwacht worden dat zij net de nodige stappen zou ondernemen om hier zoveel mogelijk informatie over te verzamelen, teneinde de risico's voor haar veiligheid en die van haar familie beter in te schatten. Verder wijst de Raad er nog op dat uit hun verklaringen blijkt dat eerste verzoekende partij zelf (via haar moeder) gecontacteerd werd door de medewerkers van het EHRM en dat zij zelf met hen een gesprek heeft gevoerd, tijdens hetwelk haar werd medegedeeld dat zij de klacht verder zouden onderzoeken. Dit wijst erop dat zij ook zelf werd betrokken in het onderzoek van de klacht. Het argument dat eerste verzoekende partij niet aanwezig was tijdens dit bezoek en dat haar moeder met de medewerkers zou hebben gesproken, valt helemaal niet te rijmen met wat zij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard: "...dat was een vrouw tussen 40-50 jaar en een jonge man rond de 30, voor hun komst belde mijn moeder op om te verwittigen voor hun komst, ze zei dat ze van europees hof waren voor onderzoek...Die vrouw droeg een bril, zij vroegen over welke klachten en degene die we ooit hadden ingediend en wat gebeurd en wat waren gevolgen en wat hebben autoriteiten gedaan ... overdag, ongeveer 1 uur, jonge man stelde vragen en vrouw schreef voornamelijk op al stelde ze ook soms een vraag en op dat moment probeerde mijn moeder van werk naar huis te komen ... hebben ze bepaalde beloftes aan u gedaan toen ze weggingen die 2 personen geen concrete belofte maar ze zullen best doen om daders te straffen ..." (administratief dossier, stuk 5, p. 3-4).

Waar verzoekende partijen er nogmaals op hameren dat, indien verwerende partij alle leden van het gezin had ondervraagd, zij een coherent, eensluidend en duidelijk asielrelaas had bekomen, verwijst de Raad naar hetgeen hierover reeds werd gesteld in punt 2.2.6.2..

Daar waar verzoekende partijen nog aanhalen op dat zij Memorial hebben gecontacteerd teneinde meer informatie te kunnen krijgen en dat zij zich dan ook het recht behouden om bijkomende stukken neer te leggen, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen op heden geen bewijsstukken hebben neergelegd in verband met een klacht bij het EHRM/Memorial.

2.2.8.1. Nopens de motivering dat eerste verzoekende partij ook met betrekking tot de klachten die werden neergelegd bij het Russische gerecht zeer vage verklaringen heeft afgelegd en dat uit de stukken die zij heeft neergelegd blijkt dat er effectief stappen werden genomen door de Russische autoriteiten met betrekking tot de dood van haar vader, wijzen verzoekende partijen erop dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en alleen de hoofdlijnen mogen worden aangebracht tijdens dit gehoor. Verzoekende partijen herhalen dat eerste verzoekende partij amper 18 jaar was op het moment van de feiten en dat het dan helemaal niet onbegrijpelijk is dat een aantal herinneringen vervaagd zijn.

Voorts geven verzoekende partijen aan dat zij tot op heden geen informatie mochten ontvangen van het Russische gerecht. Zij hebben dit ook steeds verklaard. Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit verkeerdelijk te interpreteren als "vaagheid en onwetendheid".

Verzoekende partijen verwijzen vervolgens naar de in het administratief dossier aanwezige "Subject Related Briefing" en stellen vast dat hieruit blijkt dat verwerende partij weet heeft van de hoge mate van corruptie en onbetrouwbaarheid die er bestaat in het gerecht in hun land van herkomst. Zij vinden het onaanvaardbaar dat verwerende partij hier echter geen rekening mee heeft gehouden in haar beslissingen.

Verzoekende partijen voeren tenslotte wederom aan dat, indien verwerende partij werkelijk een individueel, grondig en volledig onderzoek naar hun asielrelaas had willen voeren, waarbij rekening zou zijn gehouden met alle elementen in het dossier, zij de moeder, broer en zus van eerste verzoekende partij had moeten horen. Hun verklaringen zouden immers bijgedragen hebben tot hun verklaringen, waaruit hun gegronde vrees zou blijken.

2.2.8.2. Aangaande het argument dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en dat alleen de hoofdlijnen mogen worden aangebracht tijdens dit gehoor, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat de motivering in kwestie gebaseerd is op de verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu dan ook niet relevant.

Verzoekende partijen trachten de vage verklaringen van eerste verzoekende partij verder goed te praten door erop te wijzen dat zij slechts 18 jaar oud was op het moment dat haar vader stierf (en dat zij zich dergelijke zaken dus niet meer goed kan herinneren), dat zij tot op heden geen informatie mochten ontvangen van het Russische gerecht en dat uit de landeninformatie blijkt dat er een hoge graad van corruptie heerst in het gerechtelijk apparaat in hun land. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partijen zelf bewijsstukken bijbrengen waaruit blijkt dat de Russische autoriteiten wel degelijk concrete stappen hebben ondernomen met betrekking tot de dood van de vader van eerste verzoekende partij. Deze stappen worden uitgebreid weergegeven in de bestreden beslissingen. Wat betreft de klacht die werd neergelegd bij het parket van Chankala, kon eerste verzoekende partij dan echter niet zeggen of de zaak nog hangende was. Ook met betrekking tot de klacht bij het militair parket van Buynaksi wist eerste verzoekende partij niet te zeggen of de zaak reeds werd afgesloten. Zij kon ook niet aangeven welke bewijsstukken Y. had neergelegd om de klacht te ondersteunen. De Raad vindt het zeer opvallend dat eerste verzoekende partij enkel kon zeggen dat geen van beide instanties enige vooruitgang in het dossier boekten, waardoor Y. een klacht zou hebben moeten indienen bij het EHRM, dat, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, enkel bevoegd is indien alle nationale rechtsmiddelen werden uitgeput. Er kon dan ook van eerste verzoekende partij, die net omwille van deze klacht problemen zou hebben gekend en haar land van herkomst zou hebben moeten ontvluchten, redelijkerwijs worden verwacht dat zij meer concrete informatie zou kunnen geven over wat er uiteindelijk met het strafdossier is gebeurd, zeker nu zij wel bewijsstukken kan voorleggen waaruit blijkt dat er wel degelijk verschillende stappen werden genomen in verband met deze zaak. De verwijzing naar haar jonge leeftijd ten tijde van de feiten, de corruptie in haar land en het feit dat de bevoegde autoriteiten zouden hebben nagelaten om haar en haar familie over de stand van zaken te informeren, volstaat niet om haar onwetendheid dienaangaande goed te praten.

Betreft ten slotte, het verwijt dat verwerende partij de familieleden van eerste verzoekende partij niet heeft gehoord en dat zij derhalve niet tegemoet zou zijn gekomen aan de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht, kan nogmaals worden verwezen naar de uiteenzetting in punt 2.2.6.2. en in punt 2.2.14.

2.2.9.1. Inzake de onderlinge tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partijen, wensen verzoekende partijen op te merken dat er helemaal geen sprake is van tegenstrijdigheden. Nogmaals halen zij aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en dat het interview op het Commissariaat-generaal veel

uitgebreider is, hetgeen voor verwarring kan zorgen. Ook wijzen verzoekende partijen erop dat zij in februari 2011 getrouwd zijn. Zij vinden het dan ook onredelijk van verwerende partij om van tweede verzoekende partij te verwachten dat zij uitgebreid op de hoogte zou moeten zijn van de details rond de moord van haar schoonvader, in mei 2008.

Betreft de tegenstrijdigheid aangaande het verstrekken van medische zorg aan eerste verzoekende partij na haar arrestatie, verduidelijken verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij op dat moment in een ander gebouw was. Dit wordt bovendien bevestigd door verwerende partij. Zij wensen hierbij te benadrukken dat zij, naar Tsjetsjeense tradities, gescheiden leefden. Aangezien zij niet samen waren, kon tweede verzoekende partij niet weten wanneer eerste verzoekende partij medische zorgen heeft gehad.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid over het moment waarop Y. verzoekende partijen is komen bezoeken in Tsjetsjenië, lichten verzoekende partijen toe dat tweede verzoekende partij toen voor haar kind aan het zorgen was op de eerste verdieping. Zij kon dan ook niet weten wanneer Y. is vertrokken.

2.2.9.2. Betreft het excuus dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en dat het interview op het Commissariaat-generaal veel uitgebreider is, hetgeen voor verwarring kan zorgen, stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij ook tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij zich niet kon herinneren dat haar echtgenoot na zijn arrestatie medische verzorging had gekregen. Er is geen sprake van enige tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die zij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die zij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal. Het door verzoekende partijen aangebrachte excuus gaat dan ook niet op.

Verder stelt de Raad vast dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat van tweede verzoekende partij zou worden verwacht dat zij uitgebreid op de hoogte zou zijn van de details rond de moord van haar schoonvader, in mei 2008. De tegenstrijdigheden hebben immers betrekking op de vraag of eerste verzoekende partij al dan niet medische zorg heeft gekregen nadat zij werd meegenomen en weer vrijgelaten en op de vraag wanneer Y. op bezoek is gekomen in Tsjetsjenië en hoe lang hij gebleven is. Het betreft derhalve voor de hand liggende vragen betreffende gebeurtenissen waarbij tweede verzoekende partij eveneens aanwezig was.

Daar waar verzoekende partijen de tegenstrijdigheid aangaande het verstrekken van medische zorg aan eerste verzoekende partij na haar arrestatie trachten te weerleggen door erop te wijzen dat tweede verzoekende partij, volgens de Tsjetsjeense traditie, in een ander gebouw leefde en zij om die reden dan ook niet wist of haar man medische verzorging heeft gekregen, stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij reeds tijdens haar gehoor als excuus aangaf dat zij zich afwisselend in twee huizen bevond. Verwerende partij motiveert echter dat, gezien tweede verzoekende partij erop aandrong dat haar man naar het ziekenhuis zou gaan en zij ook in de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst aangaf dat de verwondingen van eerste verzoekende partij dermaten waren dat zij naar het ziekenhuis moest, het niet redelijk is dat tweede verzoekende partij niet zou weten dat haar man die dag effectief medische verzorging heeft gekregen. De Raad schaaft zich achter deze stelling en stelt vast dat verzoekende partijen geen nieuwe argumenten aanvoeren die alsnog een ander licht kunnen werpen op het motief in kwestie.

Waar verzoekende partijen, met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen die zij hebben afgelegd over het moment waarop Y. op bezoek is gekomen, verklaren dat tweede verzoekende partij toen voor haar kind aan het zorgen was, op de eerste verdieping, zodat zij niet kon weten wanneer Y. vertrokken is, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissingen wordt aangehaald dat het niet weinig overtuigend is dat tweede verzoekende partij zich niet zou kunnen herinneren op welk moment van de dag Y. kwam, gezien het belang van zijn bezoek. Hij stelde toen immers dat zij hun land dienden te verlaten. De Raad is van oordeel dat deze vaststelling terecht is en hij stelt vast dat verzoekende partij dienaangaande geen aanvaardbare uitleg aanbrengen in hun verzoekschrift. Het feit dat tweede verzoekende partij voor haar kind diende te zorgen en dat zij zich daarom in een andere kamer bevond, kan niet als een geldige verklaring worden aanzien voor het feit dat tweede verzoekende partij dermaten vage verklaringen heeft afgelegd over een kernmoment in hun asielrelaas. In de bestreden beslissingen wordt tevens opgemerkt dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat het reeds donker was toen Y. vertrok, terwijl uit de verklaringen van eerste verzoekende partij kan worden afgeleid dat het op het moment dat hij is vertrokken nog licht moet zijn geweest. Gelet op het voorgaande, kan deze vaststelling door de Raad als overtuigend worden beschouwd.

2.2.10. Waar verzoekende partijen nog aanhalen dat zij de bescherming van hun eigen autoriteiten niet kunnen inroepen omdat zij immers gezocht worden door de lokale autoriteiten in hun land van herkomst, wijst de Raad erop dat uit het voorgaande blijkt dat aan de door verzoekende partijen aangehaalde asielproblematiek geen geloof kan worden gehecht. Deze bemerking is dan ook niet dienstig.

2.2.11. Verzoekende partijen voeren aan dat zij evenmin kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat zij er omwille van hun Tsjetsjeense origine gediscrimineerd en vernederd worden. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd op het Commissariaat-

generaal blijkt dat verzoekende partijen hun land van herkomst zijn ontvlucht omdat eerste verzoekende partij vervolging vreest van de Russische autoriteiten omwille van een klacht die bij het EHRM werd ingediend naar aanleiding van de dood van haar vader. Nergens in de gehoorverslagen wordt vermeld dat verzoekende partijen niet zouden kunnen terugkeren naar Dagestan omwille van hun Tsjetsjeense origine. Het post-factum aanhalen van een bijkomende vervolgingsgrond overtuigt dan ook niet.

2.2.12. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen aangehaalde asielrelaas. Om die reden kan hen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan ook niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat helemaal niet is gemotiveerd en dat niet is onderzocht waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: "Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld."

Verzoekende partijen argumenteren in hun verzoekschrift dat de situatie in Tsjetsjenië zeer onveilig is, dat het voor hen onmogelijk is om op dit moment naar Tsjetsjenië terug te keren omwille van een risico op ernstige schade "op te lopen" en dat in de bestreden beslissingen zelf erkend wordt dat er in Tsjetsjenië burgerslachtoffers vallen. Nu verwerende partij zelf weet heeft van de onstabiele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, vinden verzoekende partijen het onaanvaardbaar dat zij hier geen rekening mee heeft gehouden. Verzoekende partijen vinden het tevens onaanvaardbaar dat verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in Tsjetsjenië grondig te onderzoeken. Zij wijzen erop dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier, en dus ook met de veiligheidssituatie in hun land van herkomst. Verzoekende partijen vermelden ten slotte dat zij bij hun

verzoekschrift verschillende bijlagen voegen waaruit blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds zeer onveilig is (bijlage 3 bij het verzoekschrift). De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partijen, hoewel zij verklaren van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig zijn uit Dagestan. Zo heeft eerste verzoekende partij verklaard dat zij geboren werd in Khamavyurt, Dagestan en dat zij er tevens woonachtig was. De Raad acht de uiteenzetting en het bijbrengen van informatie over de huidige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië dan ook niet relevant. Verder stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift geen argumenten worden aangevoerd met betrekking tot de motivering die verwerende partij heeft uiteengezet met betrekking tot de situatie in Dagestan in het licht van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Deze motivering wordt dan ook als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 13 en stuk 14) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 15 januari 2014 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.15. Wat betreft de door verzoekende partijen aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Verzoekende partijen tonen deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan. Waar verzoekende partijen de nadruk leggen op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtuigend bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”

2.2.2. Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag legden verzoekers volgende documenten neer: een fax van een brief met bijhorende kopie van de identiteitskaart van een ver familielid woonachtig te Frankrijk waarin zij de activiteiten van eerste verzoekers vader, het feit dat hij door de FSB vermoord werd, en zij in dit verband gevaar lopen, bevestigt; een fax van een brief met bijhorende kopie van de identiteitskaart van eerste verzoekers tante die in Oostenrijk verblijft waarin zij hun verklaringen bevestigt en stelt dat haar in verband met de dood van haar broer (eerste verzoekers vader) in Oostenrijk het vluchtelingenstatuut werd toegekend; en een enveloppe met vermelding van de naam van eerste verzoekers moeder en haar gekozen woonplaats in België.

2.2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt

de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.2.4. Met betrekking tot de door verzoekers naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissingen opgemerkt wat volgt: *“Met betrekking tot die verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebben uiteengezet (supra), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.*

Aangaande uw verklaring dat u van een vriend van uw vader die jullie destijds geholpen had om te vluchten vernomen had dat niet medewerkers van het EHRM destijds naar u thuis waren gekomen waar u een uur met hen had gesproken, zoals u dit naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag had verklaard (CGVS 1e AA, p.3-5, 12), maar dat medewerkers van de mensenrechtenorganisatie 'Memorial' waren (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15), zij opgemerkt dat u dit reeds aanhaalde naar aanleiding van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tijdens uw eerste asielaanvraag en hier in dit kader geen geloof aan werd gehecht. Hoewel u naar aanleiding van uw beroep nog verklaarde dat omwille van taal/vertaalproblemen verkeerdelijk werd begrepen dat er een klacht werd ingediend bij het EHRM in de plaats van Memorial, verklaart u nu dan weer dat u, omwille van onwetendheid, toch zelf zou hebben verklaard dat het medewerkers van het EHRM betrof (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15). Hoe dan ook is het geenszins aannemelijk is dat u ten tijde van uw vorige aanvraag niet de hoogte zou zijn geweest van het feit dat u destijds medewerkers van Memorial sprak en niet van het EHRM, aangezien dit betrekking heeft op de kern van uw asielrelaas. Uit uw verklaringen naar aanleiding van uw vorige aanvraag blijkt immers dat de klacht die bij het EHRM zou zijn ingediend en het gesprek dat hierop volgde net de aanleiding vormde van de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Kort nadat u met enkele van hun medewerkers had gesproken in februari 2013 werd u immers door de autoriteiten opgepakt die eisten dat de klacht zou worden ingetrokken. Nadien werd ook uw broer door diezelfde autoriteiten meegenomen (CGVS 1e AA, p.3-5, 12). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel verder ondermijnd.

Aangaande de fax van een brief met bijhorende kopie van de identiteitskaart van een ver familielid woonachtig te Frankrijk waarin zij de activiteiten van uw vader, het feit dat hij door de FSB vermoord werd, en jullie in dit verband gevaar lopen, bevestigt, en de fax van een brief met bijhorende kopie van de identiteitskaart van uw tante die in Oostenrijk verblijft waarin zij jullie verklaringen bevestigt en stelt

dat zij in verband met de dood van haar broer (uw vader) in Oostenrijk het Vluchtelingenstatuut werd toegekend, zij opgemerkt dat deze stukken geen objectieve bewijswaarde leveren van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, aangezien zij uitgaan van privépersonen. Waar uw tante in haar brief schrijft dat zij in verband met de dood van haar broer (uw vader) in Oostenrijk het Vluchtelingenstatuut werd toegekend, zij opgemerkt dat u verder geen enkel begin van bewijs neerlegt van de elementen die uw tante tijdens haar asielaanvraag in Oostenrijk zou hebben aangehaald, noch op basis van welke elementen haar er het Vluchtelingenstatuut zou zijn toegekend.”

Verzoekers betwisten de beoordeling waarbij wordt gesteld dat aan stukken uitgaande van privé-personen geen bewijswaarde kan worden toegekend. Zij verwijzen daarbij naar het arrest van de Raad nr. 113 309 van 18 november 2013. Zij voeren verder aan dat het onredelijk is te eisen dat verzoekers de reden van erkenning van de tante zouden vermelden, nu de commissaris-generaal zelf evenmin de redenen opgeeft wanneer hij iemand als vluchteling erkent. Zij menen dat de verklaring van de in Oostenrijk als vluchteling erkende tante wel degelijk een begin van bewijs vormt.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht vaststelde dat verklaringen uitgaande van privé-personen als dusdanig niet objectief bewijskrachtig zijn. Waar verzoekers aanvoeren dat het feit dat eerste verzoekers tante in Oostenrijk werd erkend een begin van bewijs vormt van de ingeroepen vervolgingsfeiten, dient vooreerst te worden vastgesteld dat eerste verzoeker, die sedert juni 2013 in België verblijft, geen enkel begin van bewijs levert van de elementen op basis waarvan aan zijn tante in Oostenrijk het vluchtelingenstatuut werd toegekend.

Bovendien moeten documenten in samenhang worden gelezen met de verklaringen van verzoekers en kunnen deze slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen en kunnen deze niet op zichzelf de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekers werd geoordeeld, op basis van een uitgebreide motivering die hoger reeds werd aangehaald, dat er geen geloof kon worden gehecht aan het aangehaalde asielrelaas. De commissaris-generaal stelde meer bepaald vast dat eerste verzoeker onaannemelijk vage verklaringen aflegde en zij beiden tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot fundamentele aspecten van hun asielrelaas. De eenzijdige verklaringen van familieleden doen aan deze vaststellingen geen afbreuk. Het feit dat de tante van eerste verzoeker in Oostenrijk werd erkend, zonder dat enig stuk voorligt met betrekking tot de reden van deze erkenning, en zonder dat eerste verzoeker enig bewijsstuk met betrekking tot zijn situatie neerlegde, houdt op zich geen bewijs in van de door eerste verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en weegt aldus niet op tegen de voorheen vastgestelde algehele ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Zoals reeds opgemerkt, rust de bewijslast van een asielaanvraag in eerste instantie op de aanvrager zelf. Mede gelet op het feit dat de asielaanvraag reeds het voorwerp was van een grondig onderzoek, valt het niet ten laste van de commissaris-generaal om de precieze reden en omstandigheden van erkenning van eerste verzoekers tante in Oostenrijk na te gaan, evenals de weerslag van dit dossier op de reeds onderzochte en geweigerde asielaanvragen van verzoekers. Te dezen werd aldus terecht geoordeeld dat de eenzijdige

verklaringen van de tante en van een verder familielid, evenals het feit dat de tante erkend werd in Oostenrijk, in casu niet de kans op een erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming aanzienlijk groter maakten.

Waar verzoekers nog verwijzen naar arrest nr. 113 909 van de Raad, merkt de Raad vooreerst op dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben en dat elke aanvraag individueel wordt beoordeeld. De aangehaalde rechtspraak heeft bovendien geen betrekking op de thans voorliggende casus, maar op een beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken zich overeenkomstig de op dat ogenblik vigerende wetgeving, diende te beperken tot de vraag of er nieuwe elementen werden aangevoerd, zonder de weerslag van deze elementen op de asielaanvraag zelf te onderzoeken. De thans bestreden beslissingen werden daarentegen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, waarbij deze zich moet uitspreken over de vraag of de nieuwe elementen de kans op erkenning aanzienlijk groter maken. Te dezen oordeelde de commissaris-generaal -terecht- dat het louter verwijzen naar een familielid dat werd erkend in een andere EU-staat, gepaard met een eenzijdige verklaring van deze persoon dat verzoekers dezelfde problemen kenden, in het licht van de beoordeling van de eerdere asielaanvraag, de kans op erkenning niet aanzienlijk groter maakt. Bovendien betrof het in de door verzoekers aangehaalde zaak een beslissing waarbij de broer en de zus van de betrokkene voor de Belgische asielinstanties verklaringen aflegden die werden aanvaard en die tot erkenning leidden, en waarbij tevens de verklaringen werden ondersteund door de verklaringen van de als vluchteling erkende broer. Bovendien hadden in die zaak de Belgische asielinstanties toegang tot de desbetreffende dossiers, hetgeen wezenlijk verschilt van de huidige zaak, waarin, nadat de verklaringen van verzoekers reeds ongeloofwaardig werden bevonden, verzoekers enkel verwijzen naar de erkenning van een familielid in een ander land, zonder verder objectief bewijs, noch andere elementen omtrent de gronden voor erkenning van de tante noch over de incidentie daarvan op de situatie van verzoekers.

Waar verzoekers aanvoeren dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaan zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen en vervolgens een oordeel vellen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoekers worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaalde asielaanvraag in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “de kans aanzienlijk groter maken” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal de tweede asielaanvraag van verzoekers derhalve niet ten gronde onderzocht.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT